

Κι' ἂν βγοῦνε κι' οἱ Φρατέλοι
καθόλου δὲν μᾶς μέλει.

Κι' ἂν βγοῦνε κι' οἱ Ρωμιοὶ δὲν θίνω μιά πεντάρα
καὶ δὲν ἀνησυχῶ,
μόνο γιὰ τὴν ἀντάρα
τῆς κάλπης ἐσευχῶ.

Ἐπάνω μας ἀπλόναται χρυσὴ φωτοναφέλη
κι' ὄλο προστοιμάζονται γιὰ νάθγουν κι' οἱ Φρατέλοι,
μὰ φαίνεται πῶς ἔφαγαν ἴσθιν Ἀφρικὴ σπαλιόρα,
καὶ μ' ἓνα πάθος περισσὸν
φανάζουν ἴσθιν διαπασῶν:
ἀντίο Λεωνόρα.

Κι' ὁ Σαλάντρα κι' ὁ Σονίνο
ἀν γυρεῖονε Τρεντίνο,
Μικρασία καὶ Τριέστο.

Κι' ἂν ἐβγοῦνε κι' οἱ Ρουμάνοι,
τίποτα γιὰ μᾶς δὲν κάνει
μήτε κρύο, μήτε ζέστη.

Ἐμεῖς ξένοιστοι γελοῦμε
σ' ἓνα χαλασὸ φρενήρη,
καὶ καθόλου δὲν χαλοῦμε
τῶν καλπῶν τὸ πανηγύρι.

Τὸ Σύνταγμα μὲ φόρα
σὲ κάλπαις σπρώχνει τώρα
λαὸν νομοταγή.

Κι' ἔμεις χωρὶς νὰ σκάνουμε
μποροῦμε κι' ἐκλογὴ
καὶ πόλεμο νὰ κάνουμε.

Κι' ἂν μέσα ἴσθιν φρικώδη τῆς πλάσεως ἀγῶνα
φρονίμως οὐδετέρους ἐδῶ κι' ἐκεῖ μᾶς λένε,
μὰ δυνατόν ποιήσαι μετὰ σπουδῆς καὶ τόνα,
μὰ δυνατόν καὶ τᾶλλο ποσὸς μὴν ἀφιέναι.

Ἐξαίφνης ἀπὸ πέρα
φωνάζει μὲ μὴτέρα.

Ὁ παιδιὰ μου σκορπισμένα
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ διωγμένα,
μέσ' ἀπὸ νικῶν θαρφῶνα
μπρὸς ἄτης κάλπης τὸν ἀγῶνα
εὐελπὶς σὰς προσκαλῶ
γιὰ μεγάλο σὰς καλό.

Ὁ παιδιὰ, παραχαρῆτε,
καὶ γενηαίως προχωρεῖτε
μπρὸς ἄτης κάλπης τὴν ὀπή.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλυδώνων
ἀπὸ τούτῃ θγαίνει μόνον
μυαλωμένη προκοπή.

Ἀφήστε τὸν Φρατέλο...
τὸ πρόσωπὸν σὰς θέλω
νὰ μένη χαρωπὸν.

Ἐμπρός... καὶ τώρα πάλιν
σὰς δηγῶ ἴσθιν πάλην
ἐκείνην τῶν καλπῶν.

Κάλλιο, παιδιὰ, ἴσθι χώρα
μᾶς μέρας ἐκλογῆ,
παρὰ θεὸ μήνες τώρα
σκέψις καὶ συλλογῆ.

Ψάλετε μὲ τὴν μανιούλα:
ροδοδάκτυλος αὐγούλα,
ἔβγα φῶτιος τὴν γῆν.

Δρόσιος τὰ χορταράκια,
γιὰ τρεφε πολλῶν μεράκια
μὲ τὴν νέαν ἐκλογῆν.

Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι
μὲ μὴ ἀφῶνὴ μὲ γάλη.

Φασ. — Μὴ σκιάζετε, Νεφταῖοι, τὰς κλεινάς ἰσοσταφῆναι
κι' ἄς ἰδοῦμε τι θὰ γίνῃ μὲ Φρατέλους καὶ Ρουμάνους,
κι' ἂν ἀλλῆθαι τέλος πάντων ἀπεφάσιον κι' ἐκείνοι
νάθγουνε μαζί καὶ χάρις ἴσθι πολέμου τοῦ καμῖν.

Σύρτε, φύγετε ἐπὶ τέλους,
καὶ σὲ κλυδῶνας καὶ σάλους
ν' ἀνυμνοῦμεν ἀνεφέλους
τῶν τρανῶν τοῦς ἐγκαφέλους.

Φύγετε μακρὰν... ἐλπίζω καὶ δὲν νεφελοβατῶ
μὲ πτερὰ νεφελοβάτη,
μὰ κατὰ μᾶτα κυττῶ
ἓνα Ρήγγα Στρατηλάτη.

Ἀκονίζι: τὸ σπαθὶ τοῦ ἴσθι λαοῦ τοῦ τὴν καρδιά,
κι' ἔταν τοῦτος ἔσπαθῶσις τότε τὸ σπαθὶ θὰ πάρω,
κι' ἂν μποροῦσα νάχα μία δωδεκάδ' ἀπὸ παιδιὰ,
θάκανα τὸν Κωνσταντῖνο τὸν Δωδεκάτο κουμπάρο.

Καὶ μαμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Κηλεπίδεσμοι σπουδαῖοι τοῦ γιὰ τρῶ τοῦ Προμπονά,
ὅπου θαύματα σπαρόνουν καὶ μεγάλα καὶ τρανά.
Κάθε κήλης θεραπεῖαν ἐκεῖ πέρα θὰ τὴν ἔρῃς...
αἰῶν πάντες, συμπολιταί, δρόμος Πειραιῶς εὐρύς.